

Jiří překvapeně zamrkal. „Nevidélas ji náhodou? Dneska nebo včera? Včera odpoledne se po ní slehla zem. Nemůžu ji najít,“ rozhodil nešťastně rukama.

Pavla zírala do jeho unaveného obličeje, rty nad pěstěnou bradkou měl stažené do tenké linky, čelisti zatnuté. V týle se jí zježily chloupky. Intuitivně o krok couvla a zavrtěla hlavou. „Neviděla,“ dodala pro jistotu.

„Chodím tu jako idiot a už se ptám každého, koho potkám. Asi je to blbost, ale už mě fakt nenapadá, jak ji mám najít.“

„To mě mrzí,“ vysoukala ze sebe Pavla. Jazyk se jí lepil na patro a žaludek protestoval nad tou trochou zmrzliny, kterou snědla. Dívala se za Jiřím, dokud jí jeho stín na rozpalené silnici nezmizel z dohledu. Pak se rázným krokem vydala zpět do domu. Už ví, jak vyřeší Pepův zapeklitý problém. Stačí nůžky a leták, který si přinesla z práce domů.

8.

Jiří vytáhl z lednice nealkoholické pivo, otevřel ho a napil se rovnou z lahve. Prošel celou vesnici, cestu z autobusu i od železniční zastávky ve vedlejších Bratkovicích, kde zastavoval vlak z Příbrami. Nenašel nic. Nikdo Nađu neviděl. Rozhodl se, že projde i obvyklé trasy, kam s Naďou chodili na procházku, ale po třech hodinách na slunci se potřeboval napít.

Zastavil se před lednicí a pár vteřin zíral na fotografie přidržívané na svém místě malými magnetickými kuličkami. Zářivě modré vody Soči pevně sevřené příkrými skalními stěnami, klášter Mont Saint Michel zachycený při odlivu, praštěné selfie z jičínské věže, kde oba vyplazovali jazyk do objektivu a šilhali. Kolik takových společných

chvil zažili? Nezvládl by je spočítat. Naďa je však pečlivě evidovala, vedla si krásné, staromilské album. Vyprosila si ho od jeho mamky, když zjistila, že kniha z černých čtvertek prokládaných pauzovacím papírem neukrývá jedinou fotografii. Hřbet měla zaprášený a nespořádaně vyčnívala z knihovny, možná proto se jí jeho matka tak ochotně vzdala. Nebo proto, že jí připomínala dobu, kdy byli naživu ještě její vlastní rodiče?

Jiří se sklonil k fotografii vyfocené kdesi na pláži. Naďa se na něj usmívala zpod velkého slamáku, modré oči rozzářené, prameny mokřých vlasů přehozené přes pravé rameno. V koutku úst přidržívala růžové brčko ponořené do temně červeného drinku. Vypadala, jako by pila krev. Zašklebil se a rychle se odvrátil. Do kuchyně doléhaly vzdálené tupé rány. Robin boxuje, možná by se k němu měl přidat. Vybit nashromážděný vztek. A smutek.

Mobil položený na kuchyňské lince se rozvibroval, poskakoval k okraji, dokud ho Jiří volnou rukou nezachytil. Rychle ťukl do displeje, zahlédl cizí telefonní číslo a krátkou zprávu. Z levačky mu vyklouzly svijany a lahev se s třísknutím rozlétla do všech stran. Několik střepů se mu zastavilo o lýtko, mezi chlupy stékalo napěněné nealko.

„Proč, sakrafix?“ zíral na displej a znovu a znovu četl kratičkou esemesku.

Vrátila jsem se k mamince do Srbska. Naďa.

Svět se s ním roztočil v podivném víru, fotografie, památky na šťastné dny, Nadin obličej, rudý nápoj ve sklenici, kterou držela, mokrá skvrna rozlévající se po kuchyňské dlažbě jako hladová améba, nepochopitelná zpráva.